

**שְׁמַעְתִּי מַתָּלְמִידִי רְבִבֵּה קָדוֹשׁ רְבִי
שִׁימַעְתִּי זֶעֱלִיחָוּבָר הַשֵּׁם
יְקֻם דָּמוֹ שְׁחִיה גָּאוֹן וּמְפָלָא וְאִישׁ קָדוֹשׁ
וּמְגַבֵּל, וְהִיא לוֹ קָבְלוֹת מִתְּמִידִי הַבָּנָל
שֵׁם טוֹב זְכוֹתָיו יָגֵן עָלֵינוּ. וְאָמָר, הַבָּנָל
שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ הַוֹּסֵיף שְׁנִי עֲקָרִים עַל
הַיָּג עֲקָרִים שֶׁל הַרְבָּבָם, אֵי שְׁבָל
הַמְּאֻרְעֹות בָּעוֹלָם הוּא בְּשִׁבְיל יִשְׂרָאֵל,
וְהִכְּבִּד שְׁבָל דָּוָר וְדָוָר יְשִׁידִיקִים כְּמוֹ הָגֶן
אָבוֹת וְהִזְׁרָעִים:**

(סימחון כל עכדי חצום מערכת הנקש"ט ל"ז נפס)

**וְקַנֵּי הַבָּנָל שֶׁם טוֹב אָמֵר זֶה הַשּׁעַר לְהִ
צַדִּיקִים יָבֹא בָּו' (חֲלִילִים קִת., כ.)
הַיִנְגֵּן הַצִּדְיקִים הֵם הַשּׁעַר לְהִיכָּה:**
(טַלְיָה וְנַטְוָל (לְטַנְמָה"ד) עַמּוֹד 50 ד"ה חֲמֵר וְקִמְץ)

הבענעל שם טוב הקרווש תחן ג' דברים
לתלמידיו, א' להתפלל ביחד עם
הצדיק, ב' לבוא אל שלמו הצדיק, ג'
ליישב עם מברים בקבריו יתד להתחזק
צעבודת השם יתברך.

דָּבָר זֶה גְּלַה לִנוּ הַבָּעֵל שֶׁמוֹב זַכְיָתוֹ
בָּגָן עַלְינוּ שַׁהְפִּיצָן אֲוֹרוֹ עַל פִּנִּי
חַבָּל, בַּיְתָחִי דָּבוֹק חַקְמִים שַׁבְּדוֹר, וְדוֹרְשִׁיו עד בִּיאַת הַגּוֹאֵל, כֹּל הַדְּבוֹר
אַינְנוּ בָּאַפְּשָׁרִי לְהִיוֹת קִיּוֹם לְעוֹלָמִיד: בָּהֶם יָשׁ לָהֶם עַלְיהָ לְכָל הַגְּשֻׁמוֹת, לֹא
(מפלחים לנוֹ פָּלִי וְצָפָן דָּיָס וְלוֹסְמִי) יְדֵיכָה מִמְּפָנוֹ נְדָחָה' (שםואל ב' יד, י"ט):

(ספְּלָרֶם צַלְמָה פֵּלִי מִמוֹר דִּישׁ וַיְמַר כ')

כג "תחרשות" מחלמי המגד מגול לבן ורֵיא המלך וליה
בגונון תכמים והתקשרות לעיריים, מוה והוא גאותה העקרונית בהדרה
ההיררכיה כלללה, ומופחדה ורך שיטות בהליך בברט – וכבר אמר טון הסק מוכרים
ויל לול דול, שעין איש יכול להניע עליה מפלמות הפנימית בלבביה יי' לא ר' בר.

בעגן נשכ' וזה היה שמעון וטומך יהודית יהודית אבל כבודה קושת וה'
ברוחן של עלי הירח היהוד מלבוגן ויל יי' בלעכין ייזה תחשורה
אל תחתו ומשו אמוכה שואם וחוש תלורי, לאלו, לאב' לר' לוי, יי' צאנ'

ויאספ' פול הארכבה העונה שהיתה חייה בין זרבי והומשייטים אלה. וובי היה

או רעו החותמים מטה נקשרו על ידי זה שסמכבים אנתנו בגל של שמ ונפש
 אמרה מרות של "ק' מורי" או' דברי' עילאה קוש 'ה' מורה ורבינו ה' ר' אברם הכהן שיח' נצח נ' ק' אדמור' ראש כביה' הגמג' ה' מרואנו נגע'ם לתיות דיבורים בו לדודו אותו לאלהוב אוthon כמאמר חול' לדבות
 תין, וכל גנה יוציא טפי' קדשו מהובי' אנטנו לקשי' תיק' ומי' בסיסיות נפש באתם, וע' יילה אוthon לעלות על סול' אלוקים אתו עמו בצוותא חזא כל עת מזאו בר' מ' מבקשי' אנטנו מק' אדמור' י' אשר תיק' ומיד נארש מסר פיטון לו לד' קדשו וכו' התקשרות הזה ההארון יאלל
 מורה קדשו לעלי' ושפער עלי' רוח חכמה ובינה רוח עצה, רוח דעת ויראת
 ד' בגל' טראול אטנס', פה ש' איטאלא, מוניה ה' לבן'

נאמן יהודה ליב בן רחל הכהן
נאמן משה לוי ישעא בן אסתר
נאמן שמעון גור למלון בו גרביה

ואין הדבר כבשושן הכתוב, שמנוחה הכסיל והחומר
כמו כן עבד, ומוכן הטוב הזה או לאיש אשר חפץ
הברוא לתהו ולְיִתְהַגֵּן, שכך על יט שוזע נח בבר' מטמן
או רבתה, יתנו לבבורי לבנות אתו מל' יואו, ו'אנו'
ולמטע ברם חזון, כמו שישוע העשירים ו/or מה
לטמן, ואנשוש שיזהה האמן והוא מזומן לאיש
סוד, וב' בא בחזרה יונתן ורחה יוס וחרד בגל
קיד מן הჭירון ורזה לו טכה להלכלה מטמן,
כמו שאמרו: י'ין גאנז ליבער איזיג מא, וכ'=
בכבר בר' ר' ו' והען בארכו החכמים ע'ין,
טשרו, כי בן ומאו וויז עטער על וו הבית וויז
האותה השאלת השאלות לחוג ואמר ברוך שבבא כל
אל ליפשען, כי וזה עליל השלום וויז בהרזה.
ו'ן, וחזקה השעה במזיאות מי שאון בו חכמת,
טפוי שאנשי החכמה הם מעיטס פאר, וזה
הדור הנעריך בך' החכמה ואיל-הויז חון למזר
באנש וויזה החכמה והאורחות מדרון זהה בך'.
ב' מאן שאון, לשאול להה גולגולת השערת, וויזבב
הה שבעון, וויזהו ר' ארבנה, שאול בטל
הונגען מונזיאות נהיריבו להויז כך' מזיאות
הה אונטה, וכבר אמר רב' שמעון בר' יואו,
ו'אנזוט ב' לעלה הויז מטיעים, אם שיטס וויז.
ו'ה' ק' בערוא וויזמן להויז חביבה להחכמת
עללא וויזאו שומטם. ואיל' וויזבב שוואת
הויזלעלת קנטה, אבל יואו ציריך אראוה וויז
זונז אונטה, שורי הקביה העמיד וויזעטן באנז
ו'ה'אל, כדי לעשות להם בחתה, להוציא שטמן
ו'ה'ווער החסידים, כמו שאמר: 'ילא גאנשען בפער
כשנה אהוון מני תהיין והארן שטמא' וויזה, וזה
הען פירשו החכמים נ' ק' מאו ייז' ו' אל'

ך. וזה ק נטאר מכל מה שאמרו, שחוותנו
בביהת כל מה שיש בעולם חוויה ונשמד,
אין אלא לאיש שלם מל' החכמת היפעתה.

דָּבָר זֶה גָּלַה לְנוּ הַגָּעֵל שֶׁמוֹ טוֹב זָכוֹר
יִגְנֶן עַלְינוּ שְׁהַפִּיצֵּן אָרוֹן עַל פָּ
מְכֻלָּל, כִּי בְּלֹתִי דָּבָק תְּכִמִּים שְׁבָדוֹ
אִינְנוּ בָּאֲפֵשָׁרִי לְהִיוֹת קִיּוֹם לְעוֹלָמִיד:

העקב הנקודות צייני הדעת
הדים א'שר ה' קורא. קורא
ו'תא ו'תכרי. וגם אהיר
טוט שוחטין אור רבען א'תק
הקדמי שהונצץ ניצוץ נפצע
בם ביר א'זען טווות פה
קינה קבוקים לא'שר נסחוב
באל לשלוחם. וקסיר פאליטם
המקדילים וטבאות טפשיות.
ו'תא ו'תכרי. ונשומתם לא'שרה
כל כללו ט' ופלום לנטק
בם שטחין: ר'תא סבוני גוד
מעס א'לן בטלן דעררים לקל
דונן א'לן אל קל שפלוון:
ו'תא ו'תכרי:

הופעל זהה והוא לזייד מושך הסחרות המושכלות ובר, שהודעה נהנת ששה שקר להיות תבלית האורם לאיכיל ולושׂרל, או לבנות קיר, או לזרות עשר, כי כל אלל מקרים מתחדשים עלי, לא יסיטו על כחן היפני". ועוד שהוא משתעף זהה עם רון הביראים, והעתק אותו ממעלת בו למינעל בפה. שדרי היה אורים בכפת, חזר ארטם בוגאל". ואולם קדם לשוכב וידע הוא נחשב בבחומו, לא נבל משאר מוני החירות אלא בתרזין, רחם למש בתהnik שהוא צעד לנצח המושכלות הנכבד שבמושכלות, ליציר לנצח איזורות והקושש בדין ההורם וככל הוללה לעצן וההוא מהבהלות, שאמר החוכמות אימת אלא לזריגל בהם, עד יגע לעצן אקלידית ובר. גונדרט אמלחו החקמות, מ' תבלית הפלוט וכל אסר בו, והוא איש חם ורב כביר.

ו', ושארת בכאן שאלות והיא, שROLL זוט למלמר, אשר כבר אמרום שהחכמה האלוהית לא המגיעה דבר לדיין, אלא לעצן, כי מכל הדעריות שחתוך בגליל והירדן, הנגב חם הוא ואודם, ותבלית היר והארם, הוא לעיר במנש' מושכלות, ומ'ן מודיע מפואן הקביה ב' לאנרגיות אשר לא במצו מושכל לנצח, וג' ואדים שודב בני ארים עוזרים מן העמירה והקסן קון החוכמת, מבקשי תורתה, השואחים החכם ומומראם בעלם הוא יהוד בין ריבים, לא נמניא ח' הלא אחד בדור מהדורות.

ולא מפוזר שטח ובו הותקנו אגרטום לברכות תקנין לעמי הארץ שיקומו ליט' המהויה, אלא בחזוקים וווטקסים על כל מypes בעץ החסין, המכני דאורייתא, להונאות תלמידי חכמים מגנחים. כמו שאמרו שם, אל, רב מנצח לסת תזרען טן והנורה "ואתם הדבקים בה אלקייכם חווים כלכם חיימ" (ובירת ה. ז) וכי אפלו לדבקתי בשכינה כה, אלא כל המשיא בתו לתלמידי חכם, והעשה פרקטיאו של תלמיד חכם, והסנהנה תלמיד חכם מגנטיסו, מעלה עליו הכתובת באלו דרכן בשכינה.

(ג'ו), (ה'ג)

- אבל דבורה אקלטת מושך דבורה תיבולית ורעה
- בן מל'ך ארכיה וסוחה פונשיות, לטעמ' חום אל-לען ורעה
- ונבנישות וטבשות, מל'ך-דיה בזקתו זוכין לסתה שארית גבון
- לא רצחה וכו', כמו אמרתך נאלה וכו': רחשתה לכתה רצנית
- שגער רחשתה וריכתת ותבקתה הואיך רק יוצאת ה', ואחד
- ? קדושים תיראה לתקבחות ותדע, אשויך תריך גראים, אם לא
- כ' אם כן לא, אישינו תפוקלית רק טמן פעם פאר, ר' גזין
- תגביל-אלל פליזופטם, והם יוציאו פועל בוגר, אשויך לסם אלל
- כח לחיקם סבירות, יוציאו תפוקלות, אשם, רב וגהר חשלם,
- איך אישינו הם אה' תפוקות. אבל תפוקה אשר דבורה תפוקית
- הוא רק מל'ך-דיה קומנותך ור' גזין, ר' גזין יהודית-סאמ' ובכךו פונשיות

במחזורים רבים